

Maade først kunde ske efter Forsøbet af een eller flere Uger. Derfor tror jeg, det vil vise sig at være en fuldstændig naturlig Bei, at man, naar Finantsloven er saa langt fremskreden, som den er, saa afgjør et enkelt Spørgsmaal, som man gjerne vil have afgjort, paa en anden Maade, paa samme Maade, som vi hvert Aar gjøre, om end lidt senere, ved en Tillægsbevilling; hvad der her foreligger, er jo nemlig ikke Andet end en Tillægsbevilling. Nu kunne maasse de Herrer dertil sige: Ja, men det er sjældent, at en Tillægsbevilling indbringes, forhandles og vedtages, inden Finantsloven selv er vedtagen (Hør!). Ja, mine Herrer, det have De fuldstændig Ret i, men ogsaa det, ville De se, er ikke gjort ganske uden Hensyn til Dem. Jeg forudsætter, at det ikke vilde have været umuligt, hvis jeg havde anmodet den høitærede Formand derom, at Behandlingen af dette Lovforslag saa vilde være bleven udsat til noget senere; det Samme kunde let være blevet bevirket af mig ved ikke at indbringe dette Lovforslag i Mandags, thi som bekendt er Finantslovens 3die Behandling i Landstinget ansat til Torsdag eller Fredag, og hvis den vil kunne faae allerhøieste Stadfæstelse paa Lørdag, saa vil Finantsloven være vedtagen og stadfæstet. Hvis jeg havde ventet til paa Mandag eller, hvis jeg tog dette Lovforslag tilbage paa Grund af de formelle Indvendinger, der ere fremkomne imod det, og atter indbragte det paa Mandag, saa vilde derved de formelle Indvendinger fuldstændig være forsvundne. Jeg kan godt forstaa, at saadanne formelle Indvendinger kunne gøres, men de Herrer ville vistnok ogsaa indrømme, at disse formelle Indvendinger i Virkeligheden ikke have nogen reel Betydning, og man kan i alle Tilfælde ved et ganske simpelt Middel se at komme ud over dem, naar man i Øvrigt har Villie, har Dygt til at se at hjælpe paa Realiteten.

Det er ved tidligere Leiligheder ogsaa blevet udhævet, at der stillede sig politiske Hindringer imod at gaa ind paa mine Forslag. Det, der har været mit Ønske og min Hensigt, har jo netop været i Dag at bringe Sagen ind for det høie Thing paa en saadan Maade, at baade det og jeg kunde være fri for, at der i en Sag af denne Beskaffenhed blev taget Hensyn, som strengt taget ikke vare nødvendige. Det stiller sig for mig saaledes, at det høie Thing fremmer mange andre gode og nyttige Love, Jernbane-love og Digelove, der have en høi Grad af Interesse for de paagjældende Provinsjer og de paagjældende Steder, men det stiller sig ogsaa saaledes for mig, at de ærede Herrer ikke kunne betragte Forsvarsvejen og særlig Flaaden og Marineministeriets Anliggender som et Felt, der skulde være mindre helligt end alle de, der berøre de lokale Interesser. Derfor, mine Herrer, beder jeg Dem om ved denne Leilighed ikke at tage politiske Hensyn, jeg beder Dem se, at det er et Forslag,

der er indbragt af Marineministeren, jeg beder Dem se, hvilken Betydning han lægger derpaa, og jeg beder Dem erindre, at det, der her er Tale om, ikke er en særlig Begunstigelse, en særlig Tillid, vist Regjeringen eller Marineministeren; thi der er ikke her Spørgsmaal om en overordentlig Pengebevilling, men som jeg har sagt Dem før, da jeg er villig til i finantsiel Henseende at gaa ned, saa langt De ville fordre, er Spørgsmaalet ikke om at bevilge Penge hverken ordentligt eller overordentligt, men Spørgsmaalet er kun, hvad der ikke berører de politiske Hensyn, om, at Pengene kunne blive anvendte forstændigt.

Da jeg sidst her i denne Sal tabte Slaget derved, at jeg ikke fik den Bevilling, jeg søgte, og ikke fik Bemyndigelse til at anvende Pengene saaledes, som jeg ansaae det for hensigtsmæssigt, vandt jeg dog den ene Ting, at der fra denne Sals Medlemmer og fra dem, der kæmpede mod mine Forslag, kom Udtalelser om, at det, der voteredes om, ikke var Opgivelsen af Bygningen af stærke Pandserfibe, men kun en Opsættelse. Nu kunne De maasse spørge mig, hvorfor jeg, naar jeg dog vandt det, dog er saa urig i denne Sag, hvorfor jeg er saa ihærdig, at jeg atter her bringer denne Sag frem. Jeg skal sige Dem, hvorfor. Der er vundet, at det er en Opsættelse, men der er sagt om denne Opsættelse, at det vilde blive en Opsættelse paa en 3—4 Maaneder. Saaledes forholder det sig ikke; det Virkelige er, at Opsættelsen maa blive en 8—9 Maaneder, thi man kan vel vide, hvornaar et Lovforslag kan bringes ind i Rigsdagen, men man kan ikke beregne forud, hvornaar det atter bringes ud af den, og selv om en saadan Behandling af Sagen skete her i Rigsdagen uden Udvalg og ved extraordinær Fremme, vilde der dog gaa lang Tid hen med at træffe de Forberedelser til et saadant Skibs Bygning, Forberedelser, som i dette Øieblik ere trufulde, men som man atter maa forlade, hvis den Bevilling ikke gives, jeg har begjært. Det, mine Herrer, at Sagen skulde opsættes saa længe, kan jeg ikke anse for rigtigt, og jeg bringer dette Lovforslag frem, fordi jeg tror derved at opfylde en Pligt saavel mod Dem, mine Herrer, som mod Flaaden, som mod mig selv. Jeg tror at skyldte Dem det, mine Herrer. Jeg veed, at hvordan De end have stemt, og hvordan De end stemme, ville De kun stemme efter Et, efter det, der er Deres Overbevisning. Hvad jeg imidlertid tror, mine Herrer, er, at da Spørgsmaalet sidst forelaa for Dem, vare De ikke aldeles klare over, hvorom det dreiede sig, og De kunde ikke være klare over det, thi Sagen kom atter pludselig op. Den større Del af de Herrer havde først Leilighed til at blive bekendt med Sagen, da den indbragtes her i Salen, og da De hørte, hvorledes der kæmpedes fra min og andre Medlemmers Side for den.